

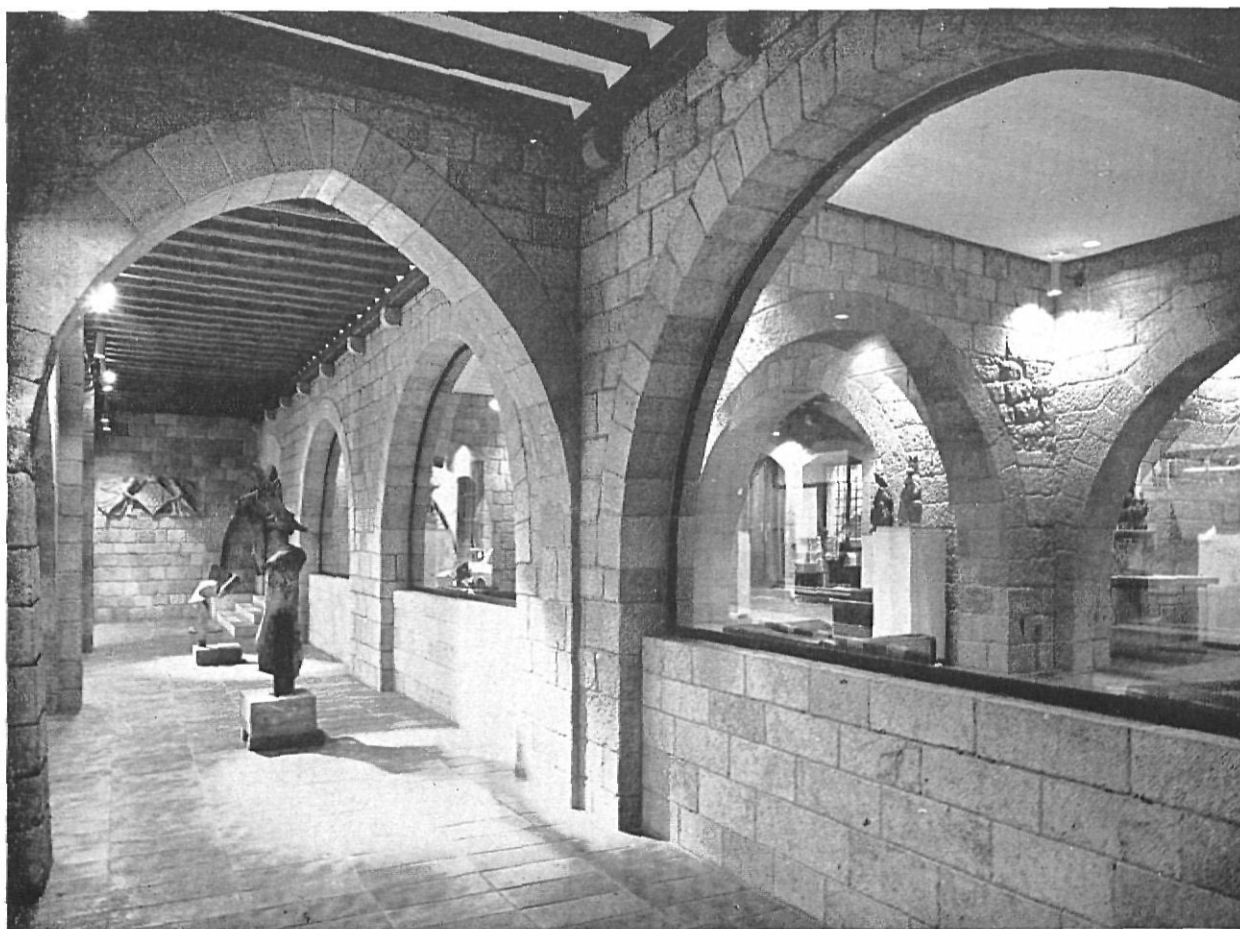
El destí de La Fontana d'Or

per JOAN TARRÉS i VIVES

El lloc de naixença de la Caixa d'Estalvis Provincial de la Diputació de Girona és la Fontana d'Or. Allí va començar modestament: 100.000 ptes fundacionals del aleshores President D. Joan Tarrús i Bru. Allí va créixer dia a dia. I s'hi va fer gran.

El desplaçament econòmic de la ciutat més enllà, va obligar a buscar-li un nou estatge: en el carrer General Primo de Rivera. Es aquí, en la nova seu, essent President D. Joan de Llobet on es parla del que cal fer amb la Fontana d'Or. Encertadament es decideix la seva restauració: creiem que va ésser una bona decisió; era el respecte a la vella casa pairal, era el posar a punt de destí un noble edifici de la vella ciutat.

Les obres es comencen tot seguit, segueixen sota el Consell presidit pel Dr. Pere Ordis, el qual en fou un gran entusiasta, i s'acaben tot just ara, essent President D. Antoni Xuclà i Bas. Però tot això es història coneguda. No ho és tant el com es va plantejar el destí utilitari de l'edifici estant encara en vies de restauració.

"La Fontana d'Or romandrà oberta a tothom"
(Foto Sans)

De temps, molts gironins s'ho preguntaven. Les opinions eren diverses; els rumors profusos i variables. En l'any 1971, ja amb l'acabament de les obres dintre un final més previsible, el Consell de la Caixa va decidir de fer una enquesta entre presones vinculades al món de l'art. En les escales de la Fontana d'Or vàrem reunir a Joan M.ª de Ribot, Miquel Oliva, Carles Vivó, Josep Tarrés, Emília Xargay, Domènec Fita, Montserrat Llonch, Jesús Portas, Francesc Torres Monsó, Perpinyà Citoler, Eduard Vila Fàbregas, Albina Varés y Santiago Roca Costa. No crec deixar-me a ningú.

L'opinió de llarg majoritària va ésser la següent: en l'espera de que la ciutat tingués un Museu digne, les plantes noble i superior de la Fontana podien reunir una mostra escollida de peces, periòdicament renovables, del vell museu de St. Pere de Galligans. Els gironins les tindrien més a mà, i en un marc ben apropiat.

Els baixos i sòtans es podrien destinar a exposicions d'art actual o d'època procedents de la província o d'altres punts, itinerants.

La Fontana d'Or, a un cert nivell, tenia d'estar oberta a tothom.

El Consell de la Caixa d'Estalvis va coincidir en la mateixa línia.

Quan en l'any 1973 va arribar l'hora de la veritat les coses ja estaven pensades. I per aquell camí es va anar.